

Ob Novem letu 1971 nas je razveselila bogata žetev novih misijonarjev. Najprej je prišla med. sestra EMICA VERLIC (Iz Zagreba), nato sr. ZORA SKERLJ, slovenska uršulinka, v januarju pa hrvaški bogoslovec JULIJE ROGINA in hrvaški jezuit, misijonar iz Ceylona, p. JULIJE POGANY.

JULIJE ROGINA (na sliki zgoraj) sporoča svojim prijateljem:

“Stigao sam u crnu Afriku. Nakon deset mjeseci studija engleskog jezika u Dublinu (Irska) pridružio sam se grupi misionara u našoj zambijskoj misiji. Već sam se sreo sa svima našima. Krasni su to dečki! Veseli su i opaljeni od vrućeg afričkog sunca, uspješno šireći Kristovu veselu vijest među one, koji je još ne poznaju.

Da vam rekнем našto o mom boravku u Dublinu. Bilo je to vrijeme gdje sam “hoblaо” po engleskoj gramatici. Kad sam ono došao u Dublin, sve moje znanje bilo je YES i NO. Ali divno je to, kad u tuđoj zemlji nadješ prijatelja. Bio je to JANEZ MLAKAR, koji je već tada bio stari “hahar” u engleskom jeziku. On studira teologiju, za godinu dana će biti zaređen a zatim će i on doći da isproba svoje snage pod vrućim afričkim suncem.

Kasnije su se nam pridružila još dva skolastika iz Hrvatske - Ivica i Lojzek - da i oni zajedno sa dobrim Janezom iza studija dodju u Zambiju kao nosioci Kristova Evanđelja.

Dakle bilo nas je tamo u Dublinu četvero. Zar nije to lijepa grupica? I kažu naši stari: Kad se bratska srca slože i olovo plivat može. Tako smo i mi s našim engleskim. Vuci, pomazi, popravljaј i da vidiš kako se ide napređ! —

IZ SONČNE ZAMBIJE

V NOVO LETO

Z NOVIMI MISIJONARJI

- BOGOSLOVEC
- DUHOVNIK
- REDOVNICA
- MEDICINSKA SESTRA

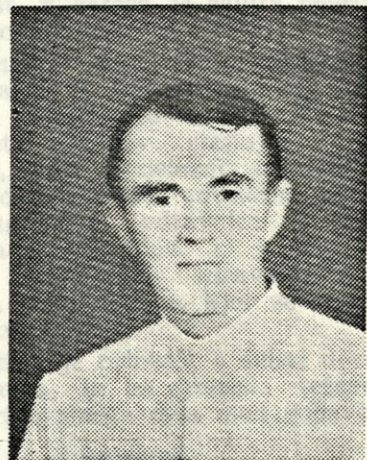
Eto tako vam to ide. Kad je za Isusa i duše, onda i najteže poteškoće postaju lake i čovjek ih podnosi s radošću.

Molite se za nas misionare, jer će vaše molitve pomoći, da će naš rad biti plodan.

Vaš Julije

P.S. Julij ni imel veliko časa za obiskovanje misijonarjev. Nekaj dni je preživel v Matero, se hitro srečal z vsemi našimi misijonarji, bliskovito obiskal nekaj oddaljenih postaj in nato takoj začel s svojim delom: poučuje v katoliški gimnaziji v Katondwe, v misijonu p. Tomažina.

P. POGANY (na sliki) je priletel iz Ceylona ob koncu januarja. Celih 22 let je tam poučeval v srednji šoli. Ko je bila gimnazija, v kateri je bil profesor, podržavljena, se je javil za profesorja v zambijskem misijonu. Nekaj dni je preživel v Matero, se srečal s sobraty in takoj odpotoval vsemišće MPIMA, kjer je začel s poučevanjem.

Medicinska sestra EMICA VERLIC (na sliki) je prispela iz Zagreba ob novem letu. Nameščena je v bolnici za gobavce, 75 km severno od Lusake. Veselo in požrtvovalno se je posvetila bolnikom kot usmiljeni Samarijan. Le pogledjte na sliki desno gobavko brez prstov na rokah.

GOBAVOST JE BOLEZEN, NE PA SRAMOTA

*O tem pač ne more biti dvoma.
Res ne?*

Borba proti gobavosti v Afriki je še posebno težka zaradi splošno razširjenega mnenja med preprostim ljudstvom, da je ta bolezen sramotna, bolnik pa nevreden skupnega življenja v vašem občestvu.

Vzrok temu mnenju je predvsem strah pred okužbo in pa nevednost o vzrokih te strašne bolezni. Tudi ko je bolnik ozdravljen, problem še ni rešen, saj je vaška skupnost tako nezaupna, da ozdravljenca še dolga leta žigosa z neprijetnim pečatom - gobavca.

Zdravstveni delavci si prizadevajo poučevati bolnike in zdrave ljudi, da je gobavost bolezen kot vse druge, da bolniki ne smejo biti zavrženi, ampak jim moramo omogočiti normalno zdravljenje v bolnicah in klinikah. Ljudje morajo spoznati, da je vzrok gobavosti poseben bacil, ne pa neke nam neznane sile, katerih žrtev je bolnik postal.

Ko opazijo prve znake bolezni - neobčutljivost kože na ranjenem delu telesa - morajo bolnika takoj prijaviti zdravstvenim delavcem. Pozneje se pojavijo posebno na rokah in nogah odprte rane, ki pa jih ne povzročajo bolezen sama, ampak udarci v neobčutljive dele telesa. Bolnik se opeče ob ognju ali si poreže stopala na glaževini, toda vsega tega ne čuti...Gobavost je zelo redko smrtna bolezen, je pa gotovo ena od najbolj neprijetnih in dolgotrajnih. Če bolnik nima primerne nege, bo v večini slučajev postal nesposoben za normalno delo. Tisoči in tisoči takšnih revežev so skriti v afriških vaseh.

Zambija se zelo trudi, da bi učinkovito posegla v problem gobavosti. Okrog 2000 bolnikov se zdravi v 21 gobavskih naseljih, bolnicah in klinikah. V teh ustanovah se ne le zdravijo, ampak tudi usposabljaajo za delo, izdelujejo opanke, košare, preproge ipd., tako da bodo imeli možnost za vzdrževanje, ko se bodo vrnili v svoje vasi.

Povprečno zdravljenje traja tri leta.

Razen omenjenih bolnikov, ki stanujejo v gobavskih naseljih, je v Zambiji še okrog 15.000 gobavcev, ki prihajajo v bolnice na zdravljenje, stanujejo pa v svojih vaseh. Ker

pa je še veliko bolnikov, ki so skriti v oddaljenih naseljih, računajo, da je v Zambiji vsega skupaj okrog 30.000 gobavcev (vseh prebivalcev je nekaj več kot 4 milijone).

Te žalostne številke pričajo o tisočih, ki imajo gobavost z njenimi strašnimi posledicami, ne iščejo pa zdravniške nege - nekateri zaradi sramu nekateri zaradi oddaljenosti od zdravstvenih središč ali pa zaradi nepoučenosti in nevednosti o koristi zdravljenja.

Solski pregledi otrok odkrijejo mnogo skritih slučajev gobavosti. In pouk v šolah razblinja praznoverje, nepoučenost in skrivnostnost, v katero je zavita neprijetna bolezen - gobavosti.

Emica Verlic je zdaj zaposlena v bolnici za gobavce 75 km severno od Lusake. Bolnica je največja te vrste v Zambiji. Dvesto petdeset bolnikov stanuje v gobavskem naselju, kjer so deležni zdravniške nege in se usposabljaajo za primerno delo. Bolnico vodi katoliška zdravnica - Holandčanka, pomaga ji redovnica, ki je iste narodnosti, in več zambijskih zdravstvenih delavcev. Bolnica ima kapelico, kjer se bolniki zbirajo k molitvi in maši.

Emica je prinesla s seboj dovoij veselja in poguma, da bo prenesla težave skritega in požrtvovalnega dela med gobavci.

S pozdravi

vaš p. Jože

SESTRA ZORA SKERLJ ZACELA Z DELOM V LUSAKI

Sr. Zora je ena od štirih uršulink, ki so pred kratkim prispele v Zambijo in bodo imele svojo hišo v Lusaki. V želji, da bi afriške sestre dobile čim večjo izobrazbo, skofje pošiljajo zambijske sestre na lusaško univerzo in visoke šole. Naravno je, da se je porodila želja za posebnim hostelom, kjer bi te študentke imele svoj dom blizu univerze. Lusaški nadškof je zaprosil uršulinke, ki bodo v jeseni prevzele vodstvo velikega hostela za zambijske redovnice iz vseh devetih škofij.

Toda delo sr. Zore bo nekoliko drugačno. Nadškof jo je imenoval za članico odbora za laični apostolat. Vodja odbora je p. Kokalj, člani pa so tri redovnice. Sr. Xavier, irska usmiljenka, bo vodila programe socialnega razvoja, sr. Zora in zambijska sestra Imelda iz Matera pa bosta zaposleni s katoliškimi organizacijami.

Sr. Zora je dobila še drugo delo: Nadškof jo je imenoval za članico državne komisije za cenzuro filmov.

Sestri želimo, da bi kmalu dobila v pomoč več slovenskih uršulink...

V ODDALJENIH VASEH

Na potovanjih po svojem velikem področju (70 km na vse strani) sem prispel tudi v vasi, ki jih še nikdar ni obiskal misionar, vasi, kjer ni nobenega kristjana. Kako naj med temi vaščani začnem s širjenjem vesele blagovesti? Edini misijonar sem na tem velikem področju in je nemogoče, da bi vasi obiskoval bolj pogosto. Razen tega so vasi nepristopne med deževno dobo (od decembra do marca) zaradi slabih poti. Druge mesece prihajam na obisk enkrat mesečno. Seveda bi bilo najbolje, ko bi mogel v vaseh pustiti katehista, učitelja vere, toda to je združeno s stroški, ki jih ne zmoremo.

Poseben problem so jeziki. Jaz pridigam in poučujem v dveh afriških jezikih, toda v vaseh srečujem še celo vsto drugih jezikov.

Ne morem reči, da so prebivalci teh oddaljenih vasi zelo revni. Imajo namreč precej razvito živinorejo. Tako pridejo do potrebnega denarja za obleko ipd. Problem pa je v tem, da niso navajeni na štednjo, ne vlagajo denarja v banko, kajti denarna ekonomija je zanje nekaj popolnoma novega. Ne čutijo velike potrebe po izboljšanju svojih življenjskih pogojev, ker še nimajo dovolj stika z napredkom. Kljub denarju si hiše gradijo kot ne-

Od leve: Sr. Aneta, učiteljica, sr. Eulalia, ameriška uršulinka, Sr. Imelda in sr. Zora

To sliko nam je poslal p. Ivan Cindori

koč, le redko kupujejo pohištvo ipd. Ob tesnejšem stiku s civilizacijo seveda tudi te skrite, oddaljene vasi dobivajo drugo podobo.

Kot vidite, sem še vedno sam. Nimam še hiše in ne cerkve. Stanujem v sobici ob dvorani, ki nam služi za nedeljsko bogoslužje. Letos pa nameravam graditi hišo zase in za patra, ki mi je obljubljen in ki bo verjetno poučeval na tukajšnji veliki gimnaziji.

Zelo sem bil vesel, ko sta me obiskala Julije Rogina in sr. Zora na moji misij. postaji MUMBWA, 170 km zahodno od Lusake.

Vaš vdani p. Ivan Cindori

BRAT JOZE

nam je poslal sliko dečka, ki je bil zelo priden -
nalovil je mnogo mravelj, jim izpulil krila,
mravlje posušil in jih zdaj prodaja kot
priljubljeno jed in prikuho. Otroci lovijo
mravlje, ko prihajajo iz svojih lukenj v
zemlji. Nekateri mravlje še žive pogoltnejo,
drugi jih posušijo na soncu.

NA SLIKI SPODAJ je predsednica Ka-
toliške Zenske Lige v Matero. Po poklicu je
učiteljica v dekliški šoli zraven cerkve. Solo
obliskuje 1400 deklic. Razen te katoliške šole
za deklice imamo v župniji še dve drugi osnovni
soli in pa kat. gimn. za fante.

KATOLISKA GIMNAZIJA ZA FANTE v
Matero je v decembru proslavila prvo maturo.
Maturantov je bilo 43. Ob otvoritvi proslave so
dijaki molili svojo "Molitev za naš narod."

—O Bog, oče vseh ljudstev na zemlji,
poglej milostno na nas in usliši našo
molitev, ko te prosimo za svoj narod.
Blagoslovi vsa plemena naše domovine.
Reši nas vsega zla. Zaceli naše nespo-
razume, uči nas, da bomo ljubili drug
drugega. Daj modrost našim voditeljem
in duha pokorščine in lojalnosti vsem
državljanom. Mi prosimo za tvoje oče-
tovski vodstvo posebej za naše fante in
dekleta, od katerih je odvisna naša bodoč-
nost. Vodi delo naših rok in odločitve
naših voditeljev, tako da bo naša domo-
vina zaslužila spoštljivo mesto med
narod. Amen.

Prisrčno pozdravlja KRISTINA

P. TOMAZIN neumorno gradi svoje cerkve - v
načrtu jih ima 6. Zdaj premišluje,
kjer bo našel dobrotnike za zvonove ...Tudi
naša cerkev sv. Kizita bi jih potrebovala
(dobrotnike in zvonove...).

P. RUDEZ bo odšel domov na proslavo 25.
letnice mašniškega posvečenja. Cesti-
tamo k jubileju!

KLARISE so prve kontemplativne redovnice,
ki so se nastanile v Zambiji. Pred
nekaj meseci so prispele v Lusako, kjer bodo
zgradile svoj samostan. Sedem jih je in vse
so iz ZDA. P. Kokalj jih poučuje jezik nyanja.

PREGOVORI- "Besede staršev postanejo
sladke dan pozneje." (Pleme Chewa)
—"Ramena niso nikdar višja kot glava"
(Spoštovanje do staršev. Pleme Lunda.)
—"Stare ljudi lahko prekosiš v hitrosti,
ne pa v modrosti." (Pleme Tonga.)
—"Tisti, ki je govoril: Jaz VSE vem, je
ožel svojo obleko vrč s pivom."
(Vsevednež konča z neumnostmi. Pleme
Shona..)

List izdajajo SLOVENSKI ZAMBIJSKI MISIJONARJI.

Naslov: MATERO CATHOLIC PARISH
P.O. Box 3243
LUSAKA - ZAMBIA - AFRICA